

1.

„Iată, Eu vin curând. Ferice de cine păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta” (Apocalipsa 22:7)

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12)

„Cel ce adeverește aceste lucruri spune: ‘Da, Eu vin curând’. Amin. Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20)

Să ne rugăm: *„Doamne, Îți mulțumim că am putut, prin mila Ta, să ne adunăm împreună la picioarele Tale. Vrem să fim ca Maria, să ascultăm cuvântul Tău. Dorim să fim atinși de Cuvântul Tău, să ne putem oferi Ție ca jertfă vie. Îți mulțumim că Tu ești Domnul slavei și meriți închinarea noastră. Dă ungera pentru urechile noastre, ca să auzim Cuvântul Tău. Mulțumim, Doamne, pentru acest timp minunat pe care îl putem petrece împreună. În numele Domnului nostru Isus. Amin”.*

În Apocalipsa 22 se încheie descoperirea dată de Domnul Isus lui Ioan. Apoi, El spune de trei ori: „Iată, Eu vin curând”, în versetul 7, în versetul 12 și în versetul 20. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna sigur, și când El spune ceva o dată, știm sigur că așa va fi. Aici însă Domnul Și-a întărit cuvântul de trei ori, ceea ce face venirea Lui absolut sigură. Deci, înțelegând descoperirea acestei cărți, întrebarea care se ridică este: Când va veni Domnul Isus înapoi?

După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, de pe muntele Măslinilor, au apărut acolo doi martori îmbrăcați în haine albe, care au dat ucenicilor niște detalii cu privire la acel eveniment. Domnul nostru S-a înălțat la cer în două etape: de pe muntele Măslinilor în nor și apoi din nor la tron. Prima etapă a fost vizibilă – ucenicii au putut vedea cu ochii lor cum El S-a înălțat la cer și a dispărut dincolo de nor. Dar înălțarea de la nor la tron a fost ascunsă de ochii lor. Daniel însă a văzut acel moment. Prin telescopul timpului, accesibil lui ca proroc, Daniel scrie, în capitolul 7

al cărții sale, despre Cineva care din nor S-a înălțat la tron, având gloria Împărăției.

Cei doi martori de pe muntele Măslinilor au spus: „În același fel în care S-a înălțat la cer, Domnul va și reveni”, adică de la tron la nor, în mod ascuns, și apoi din nor pe muntele Măslinilor, în mod vizibil. În prima etapă Domnul va veni ca un hoț; hoțul niciodată nu își anunță venirea și fură întotdeauna lucruri prețioase. Hoțul nu-ți va lua gunoiul. Deci Domnul va veni ca un hoț și Îi va lua pe ai Săi cu Sine. Aceasta este răpirea despre care vorbește Biblia. Când va veni de la tron la nor, El va veni pentru ai Săi, iar mai departe, de la nor pe muntele Măslinilor, va veni împreună cu toți sfinții – desigur, și cu îngerii. În prima etapă, așadar, El va veni *pentru* sfinți, iar în a doua etapă va veni împreună cu sfinții, și Își va pune picioarele pe muntele Măslinilor. Atunci venirea Domnului Isus va fi ca fulgerul care se vede de la răsărit la apus – toți vor vedea venirea Lui.

În prima etapă a venirii Sale, Domnul Isus Se prezintă ca fiind Luceafărul de dimineață – cea mai strălucitoare stea vizibilă în momentul cel mai întunecat al nopții, care precede ivirea zorilor. Numai cei ce veghează în rugăciune vor fi capabili să vadă acel moment. De aceea El a spus: „Vegheați și rugați-vă”. Venirea din nor pe muntele Măslinilor va fi vizibilă. Acum Domnul Se prezintă ca fiind Soarele dreptății. Cred că atunci toate televiziunile vor difuza un singur lucru: venirea Împăratului împăraților. Deci, aceasta a fost mărturia celor doi bărbați în alb: în același fel în care Domnul S-a înălțat la cer, va și reveni.

Când Domnul a fost răstignit pe cruce, acum două mii de ani, pentru prima dată în istorie a putut fi explicat Universul. Atunci s-a dezvăluit semnificația spirituală a planetei noastre: Pământul este curtea exterioară a templului. În Vechiul Testament, curtea exterioară și altarul erau doar o umbră. Dar a venit Realitatea: Isus a murit pe cruce. Crucea este adevăratul altar, iar locul altarului a fost adevărata curte exterioară. Atunci s-a cunoscut pentru prima dată semnificația planetei noastre. Apoi Domnul S-a înălțat la cer, întocmai cum din curtea exterioară intri, prin Locul sfânt, în Sfânta sfințelor. Sfânta sfințelor este, de fapt, în cer. Acolo este tronul lui Dumnezeu. Când studiem Apocalipsa, în primele trei capitole Îl vedem pe Domnul intrând în Locul sfânt, iar apoi, în capitolele patru și cinci, vedem Sfânta sfințelor. Prin simbolurile

Vechiului Testament, vedem că înălțarea Domnului la cer este, de fapt, drumul din curtea exterioară în Locul sfânt și apoi în Sfânta sfințelor.

Cartea Apocalipsa poate fi împărțită în două părți: primele 11 capitole și ultimele 11 capitole. În primele 11 capitole, Ioan, prin descoperirea dată lui de Domnul, a văzut detaliile înălțării Domnului nostru de pe muntele Măslinilor în nor și apoi la tron, iar din capitolul 12 a văzut cum Domnul a venit de la tron pe nori. În capitolul 14, Domnul este deja în nor, iar în capitolul 19 picioarele Sale sunt pe pământ. Aceasta este cartea Apocalipsa.

Apocalipsa, în primul ei verset, este numită revelația Domnului Isus Cristos. De ce a fost numită astfel de către apostolul Ioan? Avem deja revelația Domnului Isus Cristos în Evanghelia lui Ioan. Dar aceea revelație Îl arată pe Cristos doar de partea dinspre noi a norului. Când a scris Apocalipsa, Ioan avea aproape o sută de ani. El Îl iubise foarte mult pe Domnul. Își aducea aminte că, la înălțare, Stăpânul său a fost ascuns de un nor. Ioan aștepta ziua în care un nor Îl va aduce înapoi. Nu e de mirare că în primul capitol al Apocalipsei apare un nor, la fel în capitolul zece și la fel și în capitolul paisprezece. Potrivit lui Ioan, acel nor L-a ascuns pe Domnul. De aceea și Luca a scris, în Faptele Apostolilor, că cerurile Îl țin pe Domnul nostru. Într-o zi cerurile vor da drumul Domnului, și El va veni înapoi. De aceea, primul capitol al cărții Apocalipsa conține cuvintele: „Iată că El vine pe nori”.

Ioan L-a văzut pe Domnul înălțându-se la cer; dar el a văzut doar lucrurile din partea dinspre noi a norului. Nu știa nimic încă despre ce era dincolo de nor. Cu siguranță, citind cartea Daniel, a înțeles că Domnul S-a înălțat la tron, însă dorea să cunoască detaliile. Timp de cincizeci sau șaiszeci de ani, acest lucru a rămas o taină, ca și cum cerul ar fi închis totul. Ioan dorea să cunoască ce s-a întâmplat în spatele norului. Îl iubea pe Domnul atât de mult și trăia cu El în fiecare zi – era o mlădiță care a rămas necurmat în Viță. Ioan avea o minunată uniune și comuniune cu Stăpânul său – totuși lipsea ceva. Cumva se simțea gol în duhul lui. Avusese descoperire și Își cunoștea Învățătorul. Când a scris Evanghelia lui, și-a amintit că s-a întâlnit prima dată cu Învățătorul său la ora patru după-masa. Și-a adus aminte și de locul unde s-a întâmplat aceasta: Betania de dincolo de Iordan. Matei uitase, Petru la fel, dar Ioan a ținut minte. Și-a amintit prima întâlnire cu Domnul și apoi cum

L-a urmat pe Miel. Ioan Botezătorul îi spusese: „Iată Mielul” – și el L-a urmat pe Miel.

Cine sunt biruitoarii din capitolul 14 al cărții Apocalipsa? Sunt tovarășii Mielului. Oriunde merge Mielul, ei Îl urmează. Ioan și Andrei au fost primii care L-au urmat pe Miel. Mielul era punctul central pentru ei. În Evanghelia lui Ioan, sărbătoarea Paștelui e amintită de patru ori. După a patra sărbătorire a Paștelui, Ioan a știut că Îl urma pe Domnul de trei ani și jumătate – așa a ținut el socoteala timpului cât L-a urmat pe Miel. De la el știm că Domnul Isus a fost pe pământ 33 de ani și jumătate. Dacă citim doar Evanghelia lui Matei, Marcu sau Luca, s-ar părea că a fost un singur Paște. Doar cel care L-a urmat pe Miel ne poate da o revelație completă. Ioan a continuat să Îl urmeze pe Domnul. În momentul răstignirii toți au fugit, toți au căzut, dar cumva – nu știm cum – Ioan s-a aflat în umbra crucii. Prin harul Domnului, el a putut să-L urmeze până la cruce și să vadă cu ochii Săi pe adevăratul Miel al lui Dumnezeu, despre care doar auzise de la Ioan Botezătorul cu trei ani și jumătate în urmă. Astfel el a fost martor la moartea Domnului pe cruce – o scenă imposibil de descris, pe care nu a uitat-o niciodată. Pe parcursul întregii lui vieți s-a străduit să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie ce s-a întâmplat pe cruce. În cele din urmă, la bătrânețe, a primit revelația. Iată marea descoperire a apostolului Ioan: *Dumnezeu este dragoste*. Cum se poate explica ce s-a întâmplat la cruce? Cea mai bună interpretare cu privire la răstignirea Domnului este aceasta: Dumnezeu este dragoste. De aceea, în Evanghelia lui, Ioan stă în umbră. Nu îndrăznește să iasă în față, ci se prezintă ca fiind apostolul pe care îl iubea Isus.

Apoi Ioan a scris despre ce a văzut cu privire la cuvântul vieții, vorbind din experiența lui. El L-a văzut pe Stăpânul său, L-a atins, L-a auzit: aceasta este evanghelia lui Ioan; aceasta este revelația lui Isus Cristos. Dar, după cum spuneam, aceasta cuprinde doar partea dinspre noi a norului. Ioan dorea să-L urmeze pe Domnul până la capăt. Ochii lui au putut să-L vadă pe Domnul doar până la nori. Apoi, timp de șazeci de ani, ceea ce s-a petrecut în spatele norului a fost o enigmă pentru Ioan. Dar, când el a fost exilat pe insula Patmos, experimentând ce înseamnă a suferi pentru Cristos, pe care Îl iubea așa de mult, a fost ca și când cerul a spus: „Nu mai putem ascunde acest lucru de el”. Acolo, pe insula Patmos, cerul s-a deschis, și vălul de pe ochii lui Ioan a fost rupt.

El a putut vedea ceea ce timp de șaizeci de ani și-a dorit să vadă. El doar auzise ce spusese cei doi martori, și anume că Domnul va veni înapoi în același mod în care S-a înălțat la cer. Dar voia să vadă el însuși aceasta. Și pentru că Îl iubea atât de mult pe Domnul, Tatăl a găsit cu cale să i-L descopere pe Fiul. Așa am ajuns noi să avem cartea Apocalipsa.

Când ajungem la capitolul 22, versetul 6 din Apocalipsa, vedem că Domnul va domni pentru totdeauna, iar noi vom fi împărați împreună cu El pentru totdeauna – un final minunat, care încheie în mod complet revelația. Astăzi sunt mulți care studiază Apocalipsa. Unii devin experți în această carte și cunosc fiecare detaliu al ei, ceea ce este un lucru bun, pentru că avem nevoie de revelație, însă există un pericol. Dacă nu ar fi existat acest pericol, nu am mai fi avut nevoie de restul capitolului 22. Domnul nostru cunoaște foarte bine natura noastră. Vă puteți imagina că până și această carte a Apocalipsei îi poate dezbinda pe copiii Domnului? Noi suntem una datorită vieții; fiecare a primit o măsură de lumină din Cuvânt. Măsurile diferite de lumină duc la măsuri diferite de înțelegere. Nimeni nu ne poate dezbinda din cauza vieții. Dar iată unde se află pericolul: în această carte sunt multe simboluri. Sunt șapte lampadare, șapte stele, șapte tunete – acestea sunt simboluri, și avem nevoie ca ele să ne fie interpretate. Duhul Sfânt deține explicația. Doar Cuvântul lui Dumnezeu poate interpreta Cuvântul lui Dumnezeu. De exemplu, conform interpretării Duhului Sfânt, cele șapte lampadare reprezintă șapte biserici, iar cele șapte stele sunt șapte mesageri.

Nimeni nu pune la îndoială nașterea din fecioară a lui Cristos, pentru că, în Isaia, Duhul Sfânt scrie atât de clar despre acest lucru. Toată prorocia despre prima venire a Domnului a fost arătată foarte limpede. Dacă Duhul Sfânt ar fi scris și cartea Apocalipsa în același mod, nu ar mai fi existat atâtea lupte și dezbinări. Dar El a ales intenționat să scrie această carte într-un mod aparte, folosind atât de multe simboluri. Legat de a doua Lui venire, Domnul spune: „Vegheați și vă rugați”. El va veni pe neașteptate. Unii au încercat să calculeze data venirii Lui, alții chiar și ora. Dar de ce au fost atât de multe greșeli în istoria Bisericii cu privire la aceste calcule? Pentru că oamenii nu au înțeles natura celei de-a doua veniri a Domnului. În prima etapă, Domnul Se va arăta ca Luceafărul de dimineață biruitoarelor – celor care nu au dormit, ci au vegheat și s-au rugat. De aceea a spus Domnul: „Vegheați și vă rugați”. Dar când

va răsări Soarele dreptății, El va fi văzut de oricine. Pentru aceasta nu e nevoie să veghezi și să te rogi. De aceea au spus cei doi martori că El va veni în același mod în care a plecat: parțial în mod public, parțial în mod tainic. Deci datorită naturii celei de-a doua veniri a Domnului, Duhul Sfânt a întocmit în acest mod cartea Apocalipsa.

Dacă suntem suficient de smeriți și conduși de Duhul Sfânt, atunci vom înțelege mersul evenimentelor. Știm că Domnul va reveni foarte curând. Unii sugerează un an, alții alt an, dar ei ignoră Cuvântul Domnului, care spune că data și ora venirii Lui sunt necunoscute. Însă Domnul Însuși a spus: „Fiul Omului este la ușă” sau „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. El a spus de trei ori, în cartea Apocalipsa: „Iată, Eu vin curând”, iar ultima dată a spus: „Da, Eu vin curând”, la care apostolul care, cândva, și-a pus capul pe pieptul Stăpânului său, a răspuns: „Amin! Vino, Doamne Isuse”. Putem să parcurgem toată cartea Apocalipsa și să cunoaștem toate conexiunile din ea, astfel încât să devenim profesori sau teologi. Dar spunem noi Stăpânului: „Vino, Doamne Isuse”? Slavă Domnului, pe parcursul a două mii de ani, mulți din cei ascunși ai lui Cristos au putut da acest răspuns. Dar e posibil să cunoaștem revelația foarte bine și, totuși, să nu avem acest răspuns în adâncul inimii noastre.

Domnul Și-a întărit cuvântul, spunând de trei ori: „Iată, Eu vin curând”. Domnul dorește să poată astfel crea în noi o foame de a răspunde: „Amin, vino Doamne Isuse”. Când Domnul spune ceva, acel lucru este sigur. El nu Se schimbă niciodată. Chiar dacă ar fi spus numai o singură dată: „Eu vin curând”, nu am fi avut nevoie s-o spună a doua oară și a treia oară. Nu avem nevoie de trei confirmări. Dar noi nu avem urechi de auzit. Deci după ce întreaga revelație ne-a fost dată în această carte, Domnul a trebuit să spună de trei ori: „Iată, Eu vin curând”.

Să privim înapoi în istorie. Dacă Domnul a spus: „Eu vin curând”, de ce a așteptat douăzeci de secole? În primul secol, mulți dintre răscumpărații scumpi ai Domnului au așteptat venirea Lui; au așteptat-o toată viața, de la tinerețe și până la bătrânețe. Multe ierni și primăveri au trecut, dar cerul a păstrat tăcerea. A trecut apoi primul secol, al doilea, iar acum este secolul douăzeci și unu. Mulți iubiți ai Domnului așteaptă, ca și Ioan, venirea Lui. Fraților, așteptăm noi venirea Domnului? Unora le place să cânte, în mod sentimental, despre venirea Lui, dar felul în care vorbești, felul în care îți chivernisești banii arată dacă Îl aștepți cu adevărat. Watchman Nee spunea

că dacă vrei să ajuți un tânăr în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, invită-l la masă. Felul în care mănâncă, felul în care alege bucatele cele mai alese arată dacă va fi un bun ascultător al Cuvântului. Lucrul acesta este foarte adevărat. Dacă vrei cu adevărat să cunoști pe cineva, aceasta nu o poți face în cadrul străngerilor obișnuite. Acolo vei auzi doar rugăciuni frumoase. Dar așteaptă să vină acasă. Sau dacă vei călători împreună, vei ști dacă fratele respectiv trăiește sau nu înaintea Domnului.

A spune că așteptăm venirea Domnului este un lucru, dar a trăi cu această așteptare este cu totul altceva. Adeseori cântăm cântări și suntem mișcați în sufletul nostru. Nu lăsăm Duhul Sfânt să atingă duhul nostru adânc. Dacă am face asta, am fi schimbați. Nu ne-am mai da drumul la gură cu atâta ușurință. Totul ar fi sub guvernarea Duhului Sfânt, pentru că în fiecare moment am trăi în lumina Scaunului de judecată.

Deci aceasta este ultima rugăciune din Biblie: „Amin, vino Doamne Isuse!” Dar de ce Domnul nu a venit, deși au trecut două mii de ani? Un răspuns simplu este acesta: pentru Domnul, o mie de ani sunt ca o zi. Prin urmare, dacă El spune: „Eu vin curând”, aceasta este conform unității Lui de măsură. Al doilea motiv este acela că mireasa nu e gata. Nu știi cum e în România în privința nunților. Se poate întâmpla ca, deși nunta să fie programată a începe la ora trei, totuși la ora patru încă să nu fi început, și asta din cauză că mireasa nu a fost gata. Mirele întotdeauna este gata. A fost o singură excepție în istoria Bisericii când mirele nu a fost gata. Un frate Îl iubea pe Domnul foarte mult și trăia o viață consacrată. În ziua nunții, pentru că știa că de acum viața lui întreagă se va schimba, trebuind să trăiască alături de cineva – jumătatea lui mai bună! – s-a retras într-un loc pustiu ca să mediteze. A avut o părtășie atât de minunată cu Stăpânul său, încât a uitat complet de ora nunții! A întârziat! Dar aceasta a fost o excepție în istoria Bisericii. Mirele întotdeauna este gata, pe când mireasa uneori întârzie.

Așadar, de ce Domnul încă nu a venit, deși au trecut două mii de ani? Pentru că Biserica Lui nu este gata. Suntem încă dezbinați, suntem încă atât de lumești, suntem încă departe de ceea ce Domnul ar dori să fim. Timpul venirii Domnului este determinat de starea spirituală a Bisericii.

Mai există însă o posibilitate. Unii experți biblici au studiat cu multă atenție această expresie: „Iată, Eu vin curând”. A fost un om numit G.H.

Lang, care, măcar că nu a avut parte de o instruire academică, a fost foarte mult folosit de Domnul. Un profesor de la Seminarul teologic Fueller din Statele Unite ale Americii a spus că, după părerea lui, G.H. Lang a fost unul dintre cei mai buni cunoscători ai Bibliei. Ei bine, G.H. Lang, alături de alți cercetători ai Bibliei, când au studiat această expresie: „Iată, Eu vin curând”, au ajuns la concluzia că în greacă nu se referă la a veni curând, ci mai degrabă înțelesul este: „De îndată ce Îmi încep călătoria, voi veni repede”. Înțelegeți? „De îndată ce Îmi încep călătoria, voi veni repede.” Probabil această interpretare ne va ajuta puțin. Să pornim de aici. Prin harul Domnului și în lumina Cuvântului, poate vom reuși să vedem când Își va începe El călătoria. Nu avem cum să știm sigur lucrul acesta, însă El a lăsat în Cuvânt anumite indicii pentru a ne aminti că va veni foarte repede.

În ultimii zece ani lucrurile s-au schimbat extrem de repede. De la evenimentul petrecut pe 11 septembrie, trăim sub amenințarea terorismului. A urmat gripa aviară, apoi cea porcină, apoi uraganul Kathrina, apoi tsunami-ul din Asia care a mutat întreaga insulă Sumatra cu treizeci și cinci de metri și care a modificat viteza de rotație a planetei. Acum are loc acest tsunami financiar. Conform cu New York Times, ultimii zece ani au fost zece ani de iad pentru americani. De ce? De ce, într-un timp așa de scurt, s-au întâmplat atât de multe lucruri? În istorie au fost multe decenii semnificative: primul război mondial, apoi al doilea război mondial, dar noi am avut parte de cei mai răi zece ani de până acum. Atât de multe lucruri s-au întâmplat și atât de diverse! În zece ani lucrurile s-au schimbat de la o zi la alta. Dacă Domnul a spus că va veni repede de îndată ce Își va începe călătoria, atunci cu siguranță că în acea perioadă lumea se va schimba foarte repede. Studiați istoria și veți ajunge la concluzia că zilele în care trăim sunt foarte aproape de venirea Domnului. Să căutăm indicii în Biblie, pentru a vedea dacă nu cumva Domnul și-a început deja călătoria. În această dimineață vreau să vă vorbesc despre o profeție, iar de acolo vom culege niște avertismente și ne vom da seama că Domnul este foarte aproape, mai aproape decât ne închipuim. De aceea, să veghem și să ne rugăm.

În Biblie există 1800 de profeții. Dacă vrem să le rezumăm, ar fi 737 de evenimente prezise, dintre care 590 de evenimente majore – dar

câte evenimente dintre acestea s-au împlinit? 570 de evenimente majore s-au împlinit deja și au rămas 20 care urmează să fie împlinite. Deci rata împlinirii este de aproape 97%. Aceasta ne spune două lucruri. Primul: Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Nici nu avem nevoie de alte dovezi. Al doilea: Domnul aproape Și-a încheiat lucrarea. Dumnezeu este Dumnezeul unui plan veșnic și dorește să Își încheie lucrarea. Noi suntem parte a lucrării Lui. Suntem cuprinși într-un program uriaș. În ce fază a lucrării lui Dumnezeu suntem noi? Dumnezeu a intenționat să realizeze 590 de lucrări majore. Dacă a terminat deja 570, înseamnă că este în ultima fază a lucrării Sale. Acestea deci sunt lucrurile pe care trebuie să le reținem. Suntem aici pentru mărturia Domnului. Pun acum o întrebare: Când ne adunăm împreună, creștem noi, ne maturizăm sau rămânem copii? Cred că fiecare trebuie să răspundă la această întrebare. Slăvit să fie Domnul că ne-a dat profeții așa de minunate în Biblie, și putem afla din ele că El va veni curând.

2.

„Dar de la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă” (Matei 24:32)

„Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl” (Matei 24:36)

„Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri” (Matei 24:34)

Pilda amintită mai sus este spusă de Domnul Însuși și ea reprezintă o profecie. Cu câteva zile înainte de a spune această pildă, Domnul, în timp ce venea din Betania, de la casa Mariei și a Martei, a văzut un smochin. A căutat rod în el, dar nu a găsit nimic. Probabil Îi era foame și a dorit să culeagă niște smochine. Dar se ridică întrebarea: Se poate ca Domnul să fi plecat flămând de la casa Martei? Imposibil ca Marta să nu Îl fi servit deja cu ce avea mai bun. Cu siguranță acea foame nu era biologică, ci spirituală. Smochinul în Biblie reprezintă națiunea Israel. Potrivit Cuvântului, Dumnezeu are un scop cu fiecare plantă. De exemplu, vedem aceasta în Judecători, capitolul 9. Ceea ce Dumnezeu urmărește să obțină de la vița de vie este vinul, iar de la smochin, rodul său. Domnul a văzut acel smochin plin de frunze, însă fără rod. Scopul lui Dumnezeu cu Israel a fost ca el să fie o mărturie pentru lume. Nu doar frunze, ci și rod. Faptul că nu a găsit rod în smochin arată starea poporului Israel: de foarte mulți ani, tot ce aveau erau frunze, însă nici urmă de rod. În exterior, lucrurile erau minunate: Templul, acel complex religios, era cel mai mare din lume în acel timp. Aceea a fost cea mai glorioasă perioadă din istoria lui Israel, însă Domnul nu și-a putut găsi mulțumirea în poporul Lui.

Un pom care are doar frunze și nu are fructe este un pom înșelător. Dumnezeu Îl iubea pe Israel foarte mult, dar dorea ca totul să fie real în ei. Fără realitate, înfățișarea exterioară nu este de nici un folos. Astfel,